

heben. Det Middel, Landsthinget har bragt ind, kan jeg vel ikke tillægge nogen stor Betydning; thi det vil vistnok aldrig komme dertil, at Uenigheden i et enkelt Punkt skulde være saa væsentlig og betydelig, at Repræsentantskabet skulde beslutte sig til at afskedige flere Borgermestere med $\frac{2}{3}$ af deres Gage i Pension; men det kan ikke skade, at denne Bestemmelse bliver bibeholdt, fordi den ialfald blot ved sin Tilstedeværelse kan udøve nogen Indflydelse. Et mere praktisk Middel vilde jeg ansee det for at være, som er bragt i Forslag, og som jeg ogsaa, hvis en endnu mere indgribende Forandring med Hensyn til dette Punkt ikke kan indbringes i Loven, vilde ønske indbragt deri, nemlig at Borgerrepræsentanterne kunne forlange, at Indenrigsministeren skulde erklære sig i Sagen, og at Forholdet, hvis de vare tilfredse med hans Afgørelse, skulde ordnes derefter. Jeg antager imidlertid, at det er saa vigtigt, at Loven kommer ud, idet Forholdet, som af den ærede Indenrigsminister er skildret, virkelig er saaledes, at det ikke godt kan blive, som det er, men at der maa foretages vigtige Forandringer deri, at jeg skulde være tilbøjeligere til at ønske, at Loven maatte blive fremmet, som den nu foreligger, ialfald med saadanne Forandringer, som den ærede Indenrigsminister vilde love at skaffe Kongens Samtykke til, end at den heelt skulde falde bort. Ministeren har allerede antydet, hvad Følgen vilde blive, naar Loven ikke gik igennem, idet han gjorde opmærksom paa, at der da ikke kunde finde en Reorganisation af Personer Sted. Det er vistnok ganske nødvendigt, at dette skeer; men om det ogsaa skete ved Kongen igennem Indenrigsministeren,

vilde jeg dog ikke betragte det som nogen stor Ulykke, idet jeg antager, at hans Valg vilde blive et ganske heldigt, og ialfald troer jeg, at man, naar man kom til Enighed om, hvorledes Communalbestyrelsen for Fremtiden skal organiseres, vilde kunne sjerne disse Mænd igjen, medmindre man fandt dem saa dygtige, at de burde vedblive deres Poster. Der er imidlertid en anden Mangel ved den nærværende Tilstand, som jeg anseer for vigtigere, og som ikke vilde fjernes, naar Forslaget blev forkastet, det er Magistratens collegiale Virksomhed, der, om ogsaa de enkelte Personer ere virksomme nok, hvad jeg for mit Vedkommende antager, at de fleste ere, gjør, at saamange Sager behandles med overordentlig stor Langsomhed; thi Forretningsgangen er saaledes, at der endog til de ubetydeligste Sager maa hengaae en lang Tid, fordi de skulle forhandles i hele Magistratens Nærværelse og under andre besværlige Former. Dette Forhold vilde blive staaende til stor Skade for Kommunen, hvis Lovforslaget ikke gaaer igjennem. En anden Sag var det, hvis den ærede Indenrigsminister troede ad administrativ Veie at kunne forandre dette Forhold saaledes, at Departementsadministrationen blev indført, men saavidt jeg har haft Leilighed til at erfare hans Mening i den Henseende, anseer han sig ikke bemyndiget dertil, og Forholdet vil altsaa vedblive at bestaae, indtil det ved Lovgivningen kan blive forandret. Jeg skal derfor tilraade Forsamlingen, at den vil billige, at Loven fremmes, og kun see til at indføre saadanne Forandringer i den, hvortil det er muligt at opnaae Regjeringens Samtykke.